

Takács Zsuzsa

MADARAK BESZÉLGETÉSE A KERTBEN

Weöres mester emlékére

Nagyszerű dolog élni, mondják: zuhanást
játszunk, miközben hintáztat a boldogító
hullám. Tetszésünk szerint forgatjuk
fejünket előre-hátra. A szárny nélküli lény,
a szerencsétlen, visszafordul a földi határoknál,
s a hegycsúcsokon fölnyársalja magát.
Kategoriáik papírtigrise nekünk nem parancsol.
A tépőfog ejtette sebből a látszat vére csorog.
Az ember törekvése, hogy sötét filozófiája
dimenziói közé szorítsa röpkülésünk, szájalomra
indít. Ablakuk előtt csattogjuk, rezegjük:
nincs hely és nincs idő, de rettegnék tovább.
Könny helyett tollunkat elejtjük értük.

Szijj Ferenc

FÉNYLEÍRÁS / SÖTÉTSÉG (3)

A kötelességtől csak álmomban tudok
szabadulni. Ott ha szólna hozzám valaki,
aki egy deszkafal résén át már régóta
látja az arcom vasárnap (csak vasárnap
lenne). Együtt gyászolnánk egy ismeretlent
egy teljes napig, mindig egyszerre
kezdenénk sírni, két sírás között pedig
süteményt ennénk, összesen három tepsivel.
Kötelesség hordozni is, mondjuk egy piros
vizesvödört, üresen, tele, kétszer körbejárni
a megyét, egyszer üres vödörrel, egyszer
telivel. Azzal ha megállítanának, és kiinnák
az egésztestet, csak úgy, a vödörből. Nesztek,
kutyák. Hordozni saját testemet, különben jön
az utcáról egy ember hajadonfótt, és viszi magával,
nézek utána egy üvegládikából.